

genninum esse α utroque loco arbitror. Philostratus Thebanus est n. 1583.
 24. V. 4 -o[s] 'Ομολω[ίχιος. V. 8 melius Pocock. Ίουμεινίος, Ahr. II p. 520.
 V. 10 Χαρεινίδαο : Ahrens. II p. 522. Primitivum est Χάρις i. e. Χάρης.
 C. J. n. 219. 2 Theb.; Χαρητιδης Ath. Boeckh. Urk. ueb. d. Seew. d. Att. St.
 p. 99. V. 11 frustra Boeckhius: Μνασιβρότιος, sed v. 12 Αντιγένεις idem
 coniectura assecutus erat. Ib. Νικίος Ahrens II p. 520.

CLASSIS SECUNDA.

CATALOGI AGONISTICI ET DONARIA OB VICTORIAS DEDICATA.

A. Tituli qui non sunt in Corp. Inscr.

V.

Thespiis in colle antiquae urbi imminente aedes est S. Charalampi (Leak. II. p. 481). Ibi limini portulae ex ecclesia ipsa in adytum ducentis titulus inscriptus legitur, quem ex suis schedis E. Curtius edidit Mus. Rhen. 1843 p. 105—6, n. 6.

N

- ... ΤΑΧΤΑΛΑΙΟΣ
 ... ΣΤΑΛΛΑΡΟΜΟΥ
 ... ΟΝΕΙΚΟΥΑΝΔΡΑ ΔΙΔΥΛΟΛΡΟ
 5 ... ΝΗΠΑΡΑΜΟΝΟΥΘΕΣΠΗΕΥΣΑΝΔΡΑCΠΛΑΑ
 ΤΑCΑΛΙΟCΚΕCΤΙΑΝΟCΑΝΔΡΑCΠΑΝΚΡΑΤ
 ΑCΤΑCΑΠΟΔΔΩΝΙΟCΟΚΑΙΡΑΥΚΟCΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥC
 ΟΠΛΕΙΤΟΔΡΟΜΟΥCΟΜΟΛΟΙΧΟCΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ
 ΘΕCΠΗΕΥC ΠΟΙΗΤΗCΧΟΡΩΝ ΖΩCΙ
 10 ΜΟCΖΩCΙΜΟΥΘΕCΠΗΕΥC CΥΝΩΡΙΑΙ ΗΩ
 ΔΙΚΗΦΑΔΟΥΙΟCΚΑΑΡΟC ΗΩΔΩΚΕΛΗΤ
 CΙΑΑCΖΩΗΥΡΟΥΘΕCΠΗΕΥC<CΥΝΩΡΙΑΙ.

ΕΛΕΙΛΑΤΦΛΛΟΥΙΟΣΑΜΦΙΚΛΗΣΚΕΛΗΤΙ
 ΤΕΛΕΙΩΓΟΡΓΟΣΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥΘΕΣΠΙΕΥΣ
 15 ΑΡΜΑΤΗΠΩΔΙΚΩΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ
 ΧΑΛΚΙΔΕΥΣΑΡΜΑΤΙΤΕΛΕΙΩΓΗΘΙΟΣΒΑΛΕΡΙ

Pro litteris *E* et *A* fuerit *Ε* et *Α*; supplementa, ubi nihil annoto, sunt Curtii.

- ἄνδρας πύκ]τας *T. Αἴλιος*.
 ἄνδρα]ς σι[αδ]ιαδρόμου]ς ὁ δεῖνα
 Δαμ]ονείκον· ἄνδρα[ς] διανλοδρό]μους
 5 ν Παραμόνον Θεσπιεύς· ἄνδρας παλα[ι-
 σ]τὰς Αἴλιος Κεστιανός· ἄνδρας πανκρατι-
 αστὰς Ἀπολλώνιος ὁ καὶ Δραῦκος Φιλαδελφεύς·
 ὀπλειτοδρόμους Ὅμολ[ώ]ιχος Ἀλεξάνδρου
 Θεσπιεύς· Ποιητῆς χορῶν Ζώσι-
 10 μος Ζωσίμων Θεσπιεύς· συνωρίδι πω-
 λικῆ Φλαούιος Κλάρος· πώλω κέλητι Ἀγη-
 σίλας Ζωπύρου Θεσπιεύς· συνωρίδι [τ-
 ελεία *T. Φλαούιος Ἀμφικλῆς*· κέλητι
 τελείω Γόργος Ἀφροδευσιῶν Θεσπιεύς·
 15 ἄρματι πωλικῶ Μητρόδωρος
 Χαλκιδεύς· ἄρματι τελείω Γ[ά]ιος Βαλέρι[ος].

Reliquias catalogi victorum in Erotidiis haberi, perspexit editor; cf. Boeckh. ad n. 1590 p. 772. a, Krause. Die Gymn. u. Agon. d. Hell. II p. 779 n. 4, et de singulis certaminibus n. 1591. V. 3 σταδιαδρόμους Curtius attulit C. J. n. 2758, ubi Boeckhius de α monuit v. II p. 508. a. V. 4 nomen exempli causa dedi: Δαμόνεικος Θεσπιεύς n. 1585. 10; Curt. Φίλον. V. 5 Παράμονοι in Boeotia sunt n. XII. 1 Lebad., n. 1587. 5 Acraeph., n. 1626, 1, 2, 8 Thisb., n. 1630. 2 Thesp., n. 1666 Orchom., tit. Rossii Coron. Π[α]ράμωνα χαῖρε (ΠΑΛΑΜΟΝΕ), tit. eiusd. Thisb. v. 3, Leak. n. 62. 2 tab. XV Orop. et n. 83. 3 t. XVIII. V. 7 Δραῦκος ex numo Bithynio Papeus habet in Lex. V. 8 Curtii Ὅμολοῖχος ferri non poterat, v. ad n. II. 22. Ib. Ἀλεξάνδρου: tit. ined. Rossii Thespiens., commemoratus etiam a Brandisio Mittheil. ueb. Griechenl. I p. 238: Ἀλεξάνδρω ἦρωι. V. 9—10 Ποιητῆς — Θεσπιεύς litteris maioribus scripta sunt. Bene editor laudat n. 1586. 29 χοροῦ πολιτικοῦ. Ζώσιμος aliquis Θεσπ. est n. 1585. 5. V. 16 Curtius Γήιος.

VI.

Acraephae (Karditza) in ecclesia S. Georgii, ap. Leak, tab. XII. n. 51. Commemoravit Ulrichs. p. 243.

	ΝΑΡΟΥΘΗΒΑΙΟΣ	—	ἄνδρον Θεβαῖος.
	ΟΝ	—	ον
	ΝΟΥΑΚΡΑΙΦΙΕΥΣ	—	νον Ἀκραφιεύς.
	ΝΙΚΙΟΝ		τὸν ἐπιγίκιον
5	ΝΑΡΟΥΘΗΒΑΙΟΣ	5	— ἄνδρον Θεβαῖος.
	ΔΟΛΙΧΟΝ		ἄνδρας] δόλιχον
	ΟΥΑΚΡΑΙΦΙΕΥΣ		— ου Ἀκραφιεύς.
	ΔΟΛΙΧΟΝ		παῖδας] δόλιχον
	ΑΚΡΑΙΦΙΕΥΣ		Ἀκραφιεύς.
10	ΑΛΛΑΙΟΝ	10	τὸν παλαῖον
	ΑΜΙΠΠΟΥΑΚΡΑ		Ἀμιππον Ἀκραφιεύς.
	ΣΤΑΛΙΟΝ		στάδιον.

De Ptoiis (Boeckh. I p. 792. b) agi, sane est verisimile, quamquam Acraephae etiam Σωτήρια acta esse ex titulo n. 1587. 3 cognoscitur. Sed incertissima Ulrichsii est coniectura, qui inde, quod in hoc nostro titulo tantum Ἀκραφιεύς et Θεβαῖος victores recensentur, praeter ipsius urbis cives solis Thebanis in Ptois de praemiis certare licuisse suspicatur.

V. 3 Ἀκραφιεύς ut n. 1587. 12, Ἀκραφιεύς saepius in titulo Ulrichsii p. 250 sq. quem v. p. 253 n. 27; Leak. t. II p. 304 not., Lobeck. Patholog. p. 299. V. 4 τὸν ἐπιγίκιον v. ad n. VIII. 29. V. 6 et 8 supplementa dedi ad aliorum titulorum exemplum, n. 1591. b. 23. 43. V. 10 ausus sum τὸν παλαῖον sc. ἀγῶνα i. e. πάλην; idem fortasse latet n. 1625. 12 ἐπιτελῶν τὸν λεγόμενον ΠΑ, qui titulus eiusdem urbis Acraephae est. V. 11 poteram etiam Σ]αμίππον, v. Anal. Epigr. p. 155.

VII.

Ad Lebadeam in pariete casae. Edidit Stephani n. 43 et recte ad victores gymnicos retulit.

	ΟΙΟ ΤΙΟ	B]οι[ώ]τιος.
	ΕΝΛΙΣΤΑΛΙΩ	ἄγ]εν[είους] στάδιον
	ΟΙ ΤΙΟ	B]οι[ώ]τιο[ς].

Stephanus Byz. p. 78, 18 Westerm. τὸ ἐθνικὸν Βοιωτὸς λέγεται καὶ Βοιωτίας. C. J. n. 25. 2 Βοιωτίας ἐξ Ἐρχομενοῦ, n. 1591. 22 Δημήτριος Βοιωτίας, et sic etiam scriptores ut Polybius, v. c. V. 62. 65. V. 2 restitui ad n. 1590. 26, n. 1591. 35. De Trophonius s. Basiliis Lebadeae celebratis omnia nota sunt.

B. Ad titulos Boeckhianos.

- N. 1579 minusculis repetiit Leakeus t. II p. 631. Tum Davidoffius in Itinere suo (Petropoli 1839) T. II. p. XXII n. XXII ex novo G. Kramerii apographo, quod accurate confectum prorsus cum exemplo Boeckhii concinit. V. 2 (1580. 2) Διωνύσοι Ahrens. I p. 194. V. 4 (n. 1580. 4) ἀίδοντος idem I p. 171, 189, 190.
- N. 1580 minuscul. Leak. II p. 631.
- N. 1581. 2 AIXANOP Boeckh. Αιχάνωρ, quod L. Dindorfius in Steph. Thes. idem esse censet atque Αιχλήνωρ muris nomen in Batrachomyom. 204, 218. Malo: Νικάνωρ, Ahrens. I p. 182.
- N. 1582 dedit Leak. tab. XV. n. 70 (ubi v. 3 in fine ΙΣ male est pro ΥΣ) et minuscul. t. II p. 457. Ex Corpore Inscr. Gr. sumsit Welcker. Syll. Epigr. Gr. n. 158 p. 203. Is v. 1 cum Leakeo in Mus. Crit. II. 570 scripsit Φορύστας παῖς Ὀτρίλακος, collato nomine Ὀτρήρη. Contra Boeckhii δὲ Τρίλακος, quod quum mihi sic probassem, ut nomen Τρίλαξ cum Τριακαδίων n. 1574. 14 componerem, idem Lobeckio placuisse postea didici ex Patholog. p. 316. Sed Φορύστας num sanum sit dubito. Fortasse Κορύστας fuit; ex litteris Φ et Κ haud raro altera alterius locum in exemplis titulorum minus bonis occupavit. V. 5 de εἰ in ἐπόεισε v. Ahr. I p. 184 et de tempore Letronn. Explication d'une inscription Grecque trouvée dans l'intérieur d'une statue antique de bronze; avec des observations sur quelques points de l'histoire de l'art chez les anciens, Paris 1843, Weil. in Berl. Jahrb. f. w. Kr. 1844 n. 13 p. 103.
- N. 1583 minuscul. Leak. II p. 631. Exposuit de hac inscriptione et de titulo n. 1584 Welcker. Die griech. Tragoed. III p. 1277 sq. V. 1—2 ἀγωνοθετίοντος τῶν Χαριτεσιῶν: genitivus festi ex more positus est cum verbo ἀγ.; confer, ut Boeotica tantum afferam, n. 1585. 2, n. 1586. 2, n. 1587. 1. Quodsi Rossius in Intelligbl. z. A. L. 1844 n. 80 p. 653 ad tit. Argiv. inedit. v. 7 ἀγωνοθετήσαντα Σεβαστείων structuram genitivi minus usitatam esse scribit, id ad solas

inscriptiones Argivas pertinet C. J. n. 1122 et n. 1123, ubi est accusativus. Genitivus in eiusdem urbis titulo habetur n. 1121. 5. V. 4 ἐνίκωσαν corruptum videtur Ahrensi quoque I p. 186. V. 8 Leakei scriptura ΕΙΡΩΛΙΑΣ suadet, puto, ut scribatur Εἰρώδας, quod est n. 1574. 25, coll. Boeckh. p. 758. b, Ahr. I p. 184, quamquam is p. 194 iota subscriptum in dubium vocat; vide ad tit. n. I. 3. V. 18 malo Ἀγέλοχος, ut Ἀγέδικος n. 1564. 4.

N. 1584 minusc. Leak. II p. 632. De nomine Ἐξακέστης v. 23 et 49 v. Anal. Epigr. p. 142. V. 37 τὸν νεμητὸν ἀγῶνα τῶν Ὁμολῶων: νεμ. suspectum mihi est de corruptela; crediderim designationem aliquam temporis additam fuisse, v. infra ad n. 1587. 3. V. 31 Καβίριχος: Weiskeus Prometh. p. 441 n. 7 huius tituli memor duplicem nominis Κάβειρος explicationem proposuit.

N. 1585 Welcker. l. l. p. 1282 sq. V. 1 ἐπὶ — ἀγωναθετοῦντι et v. 2 ἐπ' ἀρχοντι: dativi exempla aetate posteriore aliquoties leguntur, tit. Tithor. IV. 27 ἐπ' ἀρχοντι Ἑλλανείκω Mus. Rh. 1843 p. 556, ἐπὶ — ἐπάρχω Ἀγύπτου Letronn. Recueil n. XVI, ἐπὶ — χιλιάρχω ib. n. XL, Plutarch. de genio Socrat. 7 τῆς ἐπὶ Πρωτεῖ βασιλεύοντι γραμματικῆς. Similiter οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων et οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν, inter quae quod intercedere discrimen Kruegerus docet Griech. Sprachl. II p. 304 adn. 4, id ad ea quae attuli referri vix potest.

N. 1586 minusc. ap. Leak. II p. 493; eiusdem apographum tab. XVIII n. 80, ubi pro A est Λ et Θ pro Θ, versum primum, omisso A priore, sic positum habet, ut Γ sit super primo O v. 2, H v. 1 alterum super C v. 2. V. 3 in fine Leak. ΙΩΝ, v. 5, ubi lineolam habet super ΑΥΡ, omittit Ω et Α v. 6 et puncta ib. et v. 12, 21, 25. V. 8 addit post Μουσέρωτος: 7 (v. 12), quo signo patrem filio cognominem fuisse indicatur, v. Boeckh. C. J. I p. 613. b. V. 12 Αιβάνου: idem nomen est n. 4114. 1 v. III p. 107. V. 16 male Leak. Θ pro Ε. V. 13 et 33 idem dedit Κόλων Ἀντιοχεύς ut Franckius ad Richteri Inscr. p. 513 coll. πατρῶν patronus, G. Dindorf. in Steph. Thes. IV. 6. 1770 A; sed aut cum Boeckhio scribendum Κολωναντιοχεύς, aut, quod videtur praestare, Κολων(ός) Ἀντιοχεύς cum Franzio ad n. 4472. 2 Κολων(ός) Λαοδικεύς v. III p. 221. a; add. n. 2811. b. 2 v. II p. 1113. b τῶν ἐν Κολωνείᾳ Ἀντιοχείᾳ ἀγῶνων. Plene n. 3969. 7 Ἀπολλωνιατῶν Ἀγκίων Θρακῶν Κολωνῶν v. III p. 54. b, et n. 3970. 4.

N. 1587 Leak. tab. XI n. 50. a. Ibi exordium v. 1 idem est quod reliquorum, ut A sit

super II v. 2. V. 2 extr. 1 deest. V. 3 optime ΤΩΝΤΡΙΕΤΗΡΩΝΣΩΤΗΡΙΩΝ
 τῶν τριετηρῶν Σωτηρίων. V. 4 πολέμου: Mithridatici ex Leakei quoque sen-
 tentia v. II p. 302. V. 11 L. ΕΝΚΩΜΙΩΛΟΓΙΚΩ prorsus ut ex Walpolio
 Boeckhius. Qui quod correxit ἐγκωμ[ο]λογικῶ sc. ποιήματι, placuit compluribus,
 ut L. Dindorfio in Steph. Th. III. 1. 119. A et Welckero l. l. p. 1283, et v.
 Osann. Syll. p. 346. Sed nescio an praestet interpretari elementa tradita: ἐγκω-
 μίω λογικῶ „encomio prosa oratione conscripto“, v. Passow. Lex. et Steph. Th.
 V. 2. 351. D. V. 12 nomini Καρισότιμος comparo Σαμανδρότιμος C. J. n.
 3603. 6. V. 16 Leak. bene ΠΑΡΩΛΙΟΣ.

Subiungit idem l. l. n. 50 b („at Kharditza in the Church of St. George“),
 quo titulo n. 1587 (n. 50. a) continuatur.

VIII.

ΩΣΙΜΕΝΗΣΣΩΣΙΚ 655

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ

ΕΡΟΚΛΗΣΣΩΚΛΕΟΥΣΟΠΟΥΝ

ΚΙΘΑΡΩ ΕΡΟΣ

20 Η . . . ΤΗ ΡΩΝ

ΓΟΡΓΥΠΠΟΣΗΥ . . . ΟΥΧΑΛΚΙΛΕΥΣ

ΤΡΑΓΩΙΔΟΣ

ΚΛΕΩΝΚΡΑΤΩΝΟΣΘΗΒΑΙΟΣ

ΚΩΜΩΔΩΝΙΕΡΟΣ

25 ΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩΔΙΩΝ

ΔΙΟΓΕΝΗΣΘΕΟΔΟΤΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΠΟΙΗΤΗΣΚΩΜΩΔΙΩΝ

ΠΡΩΤΑΡΧΟΣΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣΘΕΣΠΙΕΥΣ

ΤΟΝΕΗΙΝΙΚΙΟΝ

30 ΠΡΩΤΑΡΧΟΣΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣΘΕΣΠΙΕΥΣ

ΤΟΝΟΠΛΑΙΤΗΝΑ.ΟΤΟΥΤΡΟΠΑΙΟΥ

ΥΜΠΙΧΟΣΑΡΙΣΤΙ.ΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΠΑΙΟΥ

Σ[ωσιμένης] Σωσικ[λέους] — κράτους ·

κιθαριστής

Ἐροκλῆς Σωκλέους Ὀπουνίτιος ·

κιθαρῶ[δος] ἱερός ·

20 π[οιη]τῆ[ς] Σανί[ρων] ·

Γόργιππος Πυθίου Χαλκιδεύς·
 τραγῳδός
 Κλέων Κράτωνος Θηβαῖος·
 κωμῳδῶν ἱερός·
25 ποιητῆς τραγωδιῶν
 Διογένης Θεοδότου Θηβαῖος·
 ποιητῆς κωμῳδιῶν
 Πρώταρχος Πρωτογένους Θεσπιεύς·
 τὸν ἐπινίκιον
30 Πρώταρχος Πρωτογένους Θεσπιεύς·
 τὸν ὀπλίτην ἀπὸ τοῦ τροπαίου
 Ὀλύμπιος Ἀριστίδου Θηβαῖος·
 τὸν διανλον ἀπὸ τοῦ τροπαίου.

Tituli n. 1587 versus extremus est ἄψωδός, unde conicias eius artificis nomen iam haberi v. 16: Σωσιμένης. Intercidisse tamen nonnulla arbitror. Nam inter ἄψωδόν et κιθαριστήν (v. 17) poni solent ἀνλήτης et ἀλωδός: n. 1583. 13, 15, n. 1584. 11, 13, n. 1585. 10-11, n. 1586. 15-19). Quare versus quatuor lacuna hausti videntur esse: ὁ δεῖνα (rhapsodus). | ἀλητής | ὁ δεῖνα. | ἀλωδός | Σωσιμένης. Id nomen est hominum Teniorum ap. Herodotum VIII, 82 et in C. J. n. 2338. 77. Citharistam (v. 17) sequitur κιθαρωδός v. 19 ex more: n. 1583. 17. 19, n. 1584. 15. 17. V. 18 dedi Ἴεροκλῆς; nomen Ἴεροκλῆς frustra exemplis n. 3140. 13 ΕΡΟΚΛΗΣ et n. 3637. 1 ΕΡΟΚΛΕΑ (editor Ἴεροκλ.), aut lectione ΕΡΟΛΟΤΟΥ n. 564. 2 (Boeckh. Ἡροδότου), formisve Ἐρόδαμος C. J. n. 1752. 4 et Ἐρόδιππος n. 4303 f 1 et i 16 v. III p. 158 tueri studueris. Nam pro Ἐροδάμω, licet Leakeus quoque Tr. in the n. Gr. n. 39 habeat E, scribendum esse puto Ἡροδάμω: Leak. l. l. n. 99. II. 5 (ἱερομημονούντων) Βοιωτῶν Ἡροδάμου —. Neque Ἐρόδιππος sanum videtur esse, nisi forte statui potest, idem nomen esse atque Ῥόδιππος sed singulari pronuntiatione ab initio vocali ε auctum. Κιθαρωδός, si recte supplevi, ἱερός v. 19 et κωμῳδῶν ἱερός v. 24 conferendi videntur cum ἱεράνης, ἱεροκήρυξ, ἱεροσαλπιστής, κιθαρωδός ἱεροεικής n. 2813. 7. Tum notabile est, nomina κιθαρωδοῦ ἱεροῦ et κωμῳδοῦντος ἱεροῦ desiderari. Eo indicatur, nisi fallor, eius generis artifices illo anno de praemiis non certasse, quum alias solerent. Quodsi forte dixeris, Gorgippum v. 21 et Diogenem v. 26 binas retulisse victorias, huic opinioni vel v. 28 et 30 obstant.

V. 20 supplevi ad n. 1584. 23. Gorgippus novum drama satyricum in certamen dedit (Welcker. l. l. p. 1278). Hic ut n. 1584 drama satyricum praecedit tragoediam, prorsus ab ea emancipatum, Welcker. p. 1281. Ὑποκριτής autem ποιητοῦ Σατύρων, qui habetur n. 1584. 26, hic deest ut histriones scriptorum tragoed. et comoed. Atque etiam n. 1585. 18 solus est σατυρογράφος. Nimirum hi poetae fabulas suas ipsi recitabant. V. 22 et 24 de tragoedo et comoedo Welckeri sententiam (p. 1278 sq.) amplector, qui n. 1583, n. 1584 et n. 1585. 12 (τραγωδὸς παλαιᾶς τραγωδίας) actores illos interpretatur, qui agendis veterum fabularum partibus vel personis inter se certaverint. Ab ὑποκριτῇ vero, qui ubique in his catalogis cum poeta novarum fabularum coniunctus reperitur, eo differebant, quod quum is ea quae poeta scripserat recitare et agere deberet, tragoedi contra et comoedi veterem aliquam fabulam ad suam artem ostendendam ipsi eligebant usuique suo adoptabant. Quare τραγωδός sive τραγωδὸς παλαιᾶς τραγωδίας aliquanto plus praestabat quam ὑποκριτής s. ἐποκριτής καινῆς τραγωδίας. V. 23 Κλέων videtur ex posteris esse rhapsodi n. 1583. 12 Κράτων Κλίωνος Θειβεῖος (n. 1580. 3 αἰδωνος Κράτωνος ell. Boeckh. p. 763. b.). V. 24 κωμωδῶν (cui iota de meo addere nolui, vid. v. 25. 27, n. 1584. 20. 22. 28. 32. 46. 48. 50) pro κωμωδός probari videtur titulo n. 2759. III. 1, quamquam illud magis est ex usu inscriptionum Boeotiarum. V. 25 ποιητῆς τραγωδιῶν et v. 27 π. κωμωδιῶν novis a se factis fabulis certabant. Idem sunt n. 1585 π. καινῆς κωμωδίας v. 13 et π. κ. τραγ. v. 15. Ceterum hos artifices in hoc titulo scriptos fuisse, sagaciter Welckerus p. 1283 coniecerat. Ad v. 28 et 30 conf. n. 1631. 2, ubi Protarchi pater aut filius aut aliquis certe cognatus honoratur: Πρωτογένην Πρωτάρχον. V. 29 ut n. VI 4 τὸν ἐπινίκιον sc. ὕμνον, Steph. Thes. III. 6. 1712. Τὰ ἐπινίκια κωμωδός est n. 1583. 25, τ. ἐ. κωμωδιῶν ποιητῆς n. 1584. 50. V. 31 τὸν ὀπλίτην: n. 1591. b. 55 (ἄνδρας) τ. δ., n. V. 8 ὀπλειτοδρόμους. Plene Pindarus Isthm. I. 23 ἐν τ᾽ ἀσπιδοδούποισιν ὀπλίταις δρόμοις, Pausan. VI. 13, 1 ἐν τῇ στήλῃ οὐκ εἶναι πω τοῦ ὀπλοῦ τὸν δρόμον; conf. Krause Die Gymn. u. Agon. d. Hell. I. 353 sq. Boettiger. Amalth. I p. 60. Τρόπαιον, a quo currendi initium fiebat, victoriam ex Mithridatis copiis relatam (n. 1587. 3) testatum fuerit. V. 33 pro τὸν δίαυλον (Krause p. 345) poteram etiam τὸν δόλιχον, id. p. 347. V. 32 Ὀλίμπ. v. ad n. II. 9. Ἀριστίδης Theb. est n. 1611. 4 et 5. N. 1588 Leak. tab. VI n. 31 et minusc. II p. 132, Kramer. ap. Davidoff. tab. XXV n. XXV. Uterque omnibus locis habet Γ et Kram. κ. V. 1 in utroque exemplo

bene est *ΛΕΒΑΣΣΕΙΩΝ*, quod iam a Pocockio oblatum Ahrensus I p. 205 alteri scripturae *Λεβαδειέων* praetulerat. *Ἀνέθειαν* v. Ahr. I p. 211, II p. 525; tit. n. X. 1. Ib. scrib. *Τρεφονίου* Ahr. I p. 194. V. 2 *νικάσαντες* Leak. et Kramer; conf. Ahr. I p. 212. Tum genuinum *ΠΓΑΣΙΗ* *ἑπτασίη* unus Leakeus habet; idem Ahrensus ex Pocockii *ΠΑΣΙΗ* exsculpsit I p. 204 not. 5, II. p. 522. N cum reliquis Kramerus. V. 3 recte Leak. *ΦΛΑΡΧΙΟΝΤΩΝ*, Ahrens. II p. 516. Tum Leak. pro *ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ : ΜΥΤΩΝΟΣ* (Pocock. *ΑΥΤΩΟΣ*) *Μίτωνος* quod Ahrensis sanum est visum II p. 521, et habetur *Μίτων* Neptuni fil. ap. Stephan. Byz. *Μυτιλήνη*. Verum tamen quum praeter Sponium, Whelerum et Koehlerum Kramerus quoque lectionem *ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ* praebet, hic certe Leakeum, cuius viri fides plerumque certissima est, errasse arbitror.

N. 1590 Unger. Theb. Paradox. p. 464 ex libro Matrit. CXIV affert v. 1 *μελαντίου*, v. 3 *ὁμολόγου*, quae nullius usus sunt. Tum v. 7 *Μίρωνος* pro vulg. *Μίρ.*, et id quidem fortasse recte. Contra v. 19 *Ἰουλιάδης* spernendum mihi visum est Anal. Epigr. p. 161; adde exemplis nominis *Οὐλιάδης* Ross. Inscr. Ined. n. 87. 3. V. 33 lib. Matr. *δημητριεὺς πάλην*. V. 25 *Ἀπολλόδωρος* *Ἀπολλοδώρον Κυζικηνός*; idem videtur esse in Rossii titulo Myconio n. 145. 22 *Ἀπολλόδωρος Κυζικηρός*; cognominis civis sed Aglaophontis f. est C. J. n. 1780; de scriptore A. Cyz. confer Marquardt. Cyz. u. s. Gebiet p. 173.

CLASSIS TERTIA

DII DEDICATA ET ACTA DE SERVIS NUMINI DONATIS VEL VENDITIS.

A. Tituli qui non sunt in Corp. Inscr.

IX.

C opis, magna tabula lapidea in ecclesia proph. Eliae. Edidit Ulrichs. l. l. p. 203—4.

ΑΡΧΑΝΑΡΙΣΚΑΠΙΩΝΟΣ ΤΟΝ ΟΥΙΟΝ
ΚΗΠΤΩΙΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ
ΦΛΩΝΑΤΟΝ ΑΣΕΛΦΙΟΝ
ΤΥΣΘΙΥΣ

Ἀρχανδρὶς Καπίωνος τὸν οὐδὶόν
 κὴ Πτωῖς Κράτωνος
 Φίλωνα τὸν ἀδελφιδόν
 τῆς θύης.

Litterarum formas paulo antiquiores in lapide conspici credibile est, ξ pro Σ, κ pro Κ etc. Stemma vero hoc prodit:

Κράτων — Αρχανδρὶς Καπίωνος
 |
 Φίλων, Πτωῖς.

Crato, eo tempore, quo positus est hic titulus, diem supremum iam obierat. De usu nominis Boeotio v. n. VIII. 23, C. J. n. 1580. 3, n. 1583. 12, n. 1608 e 15, 16, h 36, 39, n. 1609. 4, n. 1613. 4, Plutarch. Quaest. Sympos. I. 4. Ἀρχανδρὶς : Ἀδρηλία Μενανδρὶς n. 2843. 2, 4, 8. Frequentius nomina mulierum in ἀνδρα exeunt: Ἀνσάνδρα Thesp. Plutarch. Amator. 2. Καπίωνος est Κηπ., Plutarch. de musica 6, Κηπις Anal. Epigr. p. 221. Cum nomine Πτωῖς cf. Ὁμολογῆς in tit. Rossii ined. Anthedon. De οὐδὶόν et τῆς θύης v. Ahrens. II p. 520.

X.

Ad Acraephiam in ruderibus oraculi Apollinis Ptoi supra fontem, qui ἡ Περδικόβρυστις vocatur, marmor quadratum, cuius singula latera ternorum sunt pedum; crassitudinem habet palmae. In eo tribus foraminibus triangulus efficitur, qui olim excipiendo tripodi aereo inserviebat. Lapidem, cuius dimidia fere pars obruta humi latebat, protraxit Ulrichsius, qui postquam situ muscōque purgavit, in uno laterum palmarium inscriptionem detexit IV versuum, quam quum prius in Graecia edidisset, Germanice versam repetiit l. l. p. 238 et minusculis Graecis p. 247 ann. 3.

1. Βοιωτοὶ Ἀπόλλωνι Πτωῖοι ἀνέθιαν, ἄρχοντος Βοιωτοῖς Φιλοκόμω Ἀτιγενεῖω Θεισπιεῖος,
2. ἀφεδριατενόντων Ἐμπεδοκλεῖος Ἀθανοκρητίω Ταναγρήω, Πούθωνος Ἀυτομειδεῖω Ἐρχομενίω,
3. Ἱπποτίωνος Φαστυμειδοντίω Κορώνειος, Ἐπιφάλτιος Μαχωνίω Θειβήω, Νικίωνος Γρυλλίωνος Πλαταεῖος,
4. Ἀριστοκλεῖος Ἀγασίω Ἀνθαδονίω, Σάωνος Θεοτιμίω Θεισπιεῖος, μαντενομένω Ὠνημάστω Νικολαῖω Θεισπιεῖος.

Tripus κατὰ μαντείαν (v. 4) dedicatus fuisse videtur: conf. n. 1593. Ita Boeoti Dodonam quoque tripodam quotannis donarii loco mittebant, Meier. de theor. p. XXIII (Halis 1837), O. Mueller. Orchom. p. 385 et in Boettigeri Amalth. v. I. p. 123 sq. 131. Nomina Ἀντιγενεῖω, Ἐπιφάλιος et Γυλλίωνος non prorsus conspicua esse, annotavit editor p. 247, qui titulum a communi Boeotorum brevi post Thebas restitutas (Ol. 116. 1) scriptum esse censuit p. 238. De dialecti ratione conf. Ahrens. II p. 521. Eidem patronymica, quae exeunt in εῖος v. 1 et 2, admodum dubia videntur esse p. 527, nec minus diphthongus in *Ἐαστυμειδοντίω*. Sed quum Ulrichsium summa diligentia titulos transcribere solitum fuisse, multis exemplis constet, equidem aegre crediderim, virum egregium, licet inscriptio difficilis fuerit lecta nec nomen Ἀντιγενεῖω satis certum esse dicatur, ter iota temere intrudendo peccavisse. Cum Ἀντιγενεῖω et Ἀυτομειδεῖω confero n. 1593. 2 μαντεῖαν, quod Ahrensius I p. 185 ab inaudito μαντεῖς repetit; et videndum puto, num forte in tanta verborum μέδομαι et μῆδομαι affinitate iuxta Ἀστομέδων in usu fuerit Ἀστυμήδων sive boeotice Ἀστυμείδων, quemadmodum habentur Ἀνδρομέδης ap. Thucyd. V. 42, ΑΡΙΣΤΟΜΕΛΗΣ C. J. n. 2601. 1 v. II p. 435, ΝΙΚΟΜΕΛΟΥ n. 2279. 3 ex apogr. Tourneforti, Ἀλκιμέδης Pap., quum multo frequentiora sint nomina in μῆδης terminata.

V. 1 de archonte v. ad n. II. 1. Ib. Θεισπιεῖος (v. 4) legitur etiam n. 1593. 9 teste Ulrichsio p. 188 n. 6; conf. Anal. Epigr. p. 93. 3 (p. 248), ubi tamen iam male formam ΕΠΕΙΣΚΕΥΑΣΕΝ C. J. n. 1460 tuitus esse mihi videor, quum Lebasius quoque fasc. I p. 12 n. 3 ΕΠΕΣΚ. praebeat. V. 2 ἀφεδριατεύοντες ex more sunt septem, ut n. 1593. 5, Boeckh. p. 729 a—b. V. 2 Ἀθανοκριτίω : Diog. Laert. IX. 34 Ἀθηνόκριτος pat. Democriti. Ib. Ταναργήω Ahr. I p. 520. V. 3 Ἰπποτίων typhothetae est vitium; noli formam Ἰκκος afferre: ΗΠΗΛΑΡΧΙΑ n. 1642. Ad Ἐπιφάλιος v. Ahrens. II p. 516, Gies. p. 349 sqq. V. 4 Σάωνος : n. 1575. 6 Lebad., Pausan. IX. 40, 1 Acraeph., Σάωνδας n. 1574. 4 Cop. Sed homo Plataecensis, rerum scriptor, Ψάων nominatus fuit, non Σάων, v. Westermann. ad Voss. de Histor. Gr. p. 493 n. 42. Fit vero Σάων a σάος ut Σόων (C. J. n. 2476. p. 53 v. II p. 1089) a σόος, Boeckh. Ueb. die v. II. v. Prokesch in Thera entdeckt. Inschr. p. 94. Μαντενομένω : n. 1593. 15. Tum Ὀνυμάστω scribendum esse, iam Ahrensius vidit II p. 518. 521. Νικόλαος, sed Acraeph., est ap. Leak. t. XII n. 53 s. ap. Ulrichs. p. 249 n. 24.

XI.

Lebadeae, Leak. tab. VII. n. 33, minusc. v. I p. 130.

ΝΕΩΝΦΑΣΚΩΙ

Νέων Φασκώ[ν]δασ

ΑΓΩΝΘΕΤΕΙ

ἀγωνοθετεί[σας]

ΤΑΒΑΣΛΑΕΙΑ

τὰ Βασίλειά

Το ΕΛΗΘΟΧΡΙΣ τὸ ἐλληγορισ[τείριον]
 5 ANΘΘΕΙΚΕΤΟΙ ἀνέδειξε τοῖ [Αἰ]
 Τοῖ ΒΑΣΙΛΕΥΣ Κ τοῖ Βασιλε[τ] κ[ῆ] κ[ῆ]
 ΓΟΑΙ πόλι :

Titulum pugna Leuctrica recentiorem esse, vel mentio τῶν Βασιλείων docet, quae post illam instituta sunt, Diod. Sic. XV. 53. De dialecto in universum v. Ahrens. II p. 521. V. 1 Νέων est, non Νίων, Ahr. p. 518. Eum Lebadensem fuisse, recte inde colligere mihi videor, quod patria non est addita. Κλίον Νίωτος eiusdem urbis civis ex mea coniectura habetur n. 1575. 8. Tum Φάσκωτος cum Leakeo Ahrensius scripsit II p. 516. Mihi supplementum placuit amplius, non propterea quod nomen Ἀσκώνδας aliquoties legitur (Aristoph. Vesp. 1191, 1383 c. schol., Κράτης Ἀσκώνδου Θηβαῖος Diog. Laert. VI. 85), nominis Ἀσκων exemplum desidero — eo enim argumento nihil efficitur — sed quod Ἀσκώνδας καὶ Νέων οἱ Βραχύλλου πρόγονοι ap. Polyb. XX. 5, 5 aliqua cognatione cum Neone agonothea videntur coniuncti fuisse. Ex his hominibus, qui ἦσαν οἱ μάλιστα τότε μακεδονίζοντες, manifesto pater fuit Ἀσκώνδας, filius Νέων, Boeotorum aliquando Ἰπαρχος (Polyb. §. 8), nepos Βραχύλλης, post proelium ad Selasiam commissum ab Antigono Lacedaemoni praefectus (Pol. §. 12). Eisdem postea a rege Philippo quoque omni modo adiutos esse, scriptor tradit §. 13, unde κατηγορήσαντο τοὺς ἐν ταῖς Θήβαις αὐτοῖς ἀντιπολιτευομένους καὶ πάντας ἠνάγκασαν μακεδονίζειν, πλὴν τελέως ὀλίγων τινῶν. Quodsi vel ex his verbis non sine probabilitate conieceris, Thebanos illos fuisse, eadem patria altero quoque argumento comprobatur. Nam qui Neo a Romanis securi percussus esse narratur, quod eo auctore Boeoti societatem cum Perseo iunxissent (Liv. XLV. 31, Polyb. XXVII. 1 et 2), is, et ipse Macedonum partes secutus more a maioribus tradito (Polyb. XX. 5, 14 τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν τὴν Νέωνος τοιαύτην ἔλαβε τὴν ἀρχὴν καὶ τῆς πρὸς Μακεδόνας συστάσεως καὶ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ἐπιδόσεως), proavum videtur habuisse Neonem, avum Brachyllen, patrem Ascondam II, qui filium ex suo avo Neone I nominavisset:

Ἀσκώνδας	}	Polyb.
Νέων		
221 a. Ch. Βραχύλλης	}	Polyb. Liv.
Ascondas		
168 a. Ch. Νέων		

Jam vero quum Neo ille iunior a Livio Thebanus appelletur, quid de antiquiore eiusque patre et filio statuendum sit, apertum est. At, inquit, Neonem agonothetam videri

Lebadensem fuisse, supra ipse concessisti. Nimirum non affirmo, eum eundem esse atque Neonem Ascondae fil. Polybianum; sed cognatione tantum aliqua agnothetam ad Thebanam familiam pertinuisse suspicor. Addo, Neonem aliquem Thebanum haberi etiam n. 1652. 4, Copensem n. 1574. 21.

V. 3 de diphthongo in *Βασιλεία* (n. 1515 a 15, b 13 p. 704. b, p. 771. b) v. Ahr. II p. 519. V. 4 Leakeus: *τά ἐληροχριστήριον* s. *χριστον* s - *χρίστιον*. In primum ipse statim incideram, diphthongum tamen pro *η* posui. Nam quum Dorienses v. c. *δικαστήριον* et *ἐπικροτήριον* dixerint (Ahrens. II p. 145), Boeotos in similibus *ει* habuisse, consentaneum est. Confer autem praeter nomina *χριστήριον* (Suid.), *ποτήριον*, *θυμιατήριον*, *ἀποθήριον* Pausaniam IX. 39, 6 *ἐλαίω χρίουσι* et Pollucem III. 154 *ἐλαίω χρίσασθαι*, quamquam hic quidem codex *χρήσασθαι* habere dicitur; locum vero Diogenis Laert. V. 71, ubi Budaei coniectura est *ἐλαιοχριστίαν*, pro manuscriptorum lectione *ἐλαιοχρησίαν*, commemorasse hic satis habeo. De oleo in gymnasiis dari solito v. Krause Die Gymn. u. Agonist. d. Hellen. I p. 189 adn. 15, O. Jahn. ad Persium p. 224, Anal. Epigr. p. 96. V. τοῦ Διῦ (ut n. 1568. 4, Ahr. I p. 171, non *Δι Φι*), τοῦ Βασιλεῖ: Boeckh. I p. 704. b, p. 779. b. Deus ut Lebadeae sic Pari colebatur, C. J. n. 2385. Τοῦ: Ahrens. II p. 520.

XII.

Thebis in ara marmorea sub cymatio. Debeo E. Curtio.

ΘΕΟΚΩΡΕΡΜΑΙΩΛΑΡ Ξ
ΓΟΤΕΛΛΑΟΝΙΕΜΓΥΛΗΟ

Θεοκώ Ἐρμαίω ἰάρο[ια]
Ποτειδά[ω]νι ἐμπυλή[ο]ι.

De nomine eius quae dedicat dubites; coniicias *Θεοκλώ*, ut sunt *Μεγακλώ* ap. Clement. Alex. p. 19 Syll., *Χαρικλώ* schol. Paris. Apoll. Rhod. I. 554, *Εὐκλώ* C. J. n. 2199. Certe nomina *Δικώ* n. 1794 i v. II p. 983 a, *Μίκκος*, *Μίκκη*, *Μίκκων*, *Πόκκας* Stephani n. 44, Welcker. Mus. Rhen. 1842 p. 215, *Φιλόκκας* n. 15, 15 (Curt. An. Delph. p. 96) et *Μόλυκκος* Curt. n. 49 ad probandum *Θεοκώ* nullius sunt usus. Tum notabilis est diphthongus in *Ἐρμαίω* servata, quum v. 2 habeatur *ΕΜΠΥΛΗΟ*; vid. ad n. II. 20. V. 2 *Ποτειδά[ω]νι*: *τ* pro *σ* veteris est Boeotismi; conf. Ahrens. I p. 173 n. 5 et p. 189, a quo formam *Ποτειδάων* contra Herodiani scripturam *περὶ μονήρ. λέξι. 11, 8 (ει)* Corinnae bene restitutam esse, noli propter hanc inscriptionem negare. *Ἐμπυλή[ο]ι* fuerit an *ἐμπυλή[ω]* nescio; de *οι* v. Ahr. I p. 194, II p. 520. Sed sive hoc sive illud praefers, est pro *ἐμπυλαίω*, quod Curtius quoque vidit: *Ἀρτεμῖς ἐμπυλή* Orph. Argon. 900; *Ὀργα Παλλάς, ἢ ἔ ἀγγιπτολις | πύλαισι γείτων* Aeschyl. S. c. Th. 501, *Παλλάς ἢ πυλαιμάχος* Aristoph. Equit. 1172; *Μαῖα πυλαιμάχος* Stesichor. fr. 44 in Bergk. Poet. Lyr. p. 645; *Ceres πυλαία* Lobeck. Paralip. 342. n. 35; *Ἐρμῖς προπίλαιος* n. 4301. 5, *πυλη-*

δόκος hymn. in Mercur. 15, Goettling. in Mus. Rhen. 1842 p. 169. Nec omitam θεοῦς
πρὸ πόλεως in titulis saepe commemoratos, v. Boeckh. C. J. v. II p. 605 ad n. 2963 c.
Thebanus vero Neptuni cultus ex Hesiodo et Aeschylo constat; scut. Hercul. 104

καὶ ταύρεος Ἐρνοσίγαιος,

ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεται τε πόλῃα,
quorum verborum sententiam inde explicandam Cuperus censet (Observ. III. 16 p. 337 ed.
Lips.), quod murorum urbis cuiuscunque fundamenta deus ille tueatur. Nam muros Theba-
nos Marti sacros fuisse: Iliad. IV. 407 τείχος Ἄρειον. Apud Aeschylum autem v. 122
sqq. ita precatur chorus virginum ὦ Ὁ Ἰππιος | ποντομέδων ἄναξ ἰχθυόβολος | μαχανᾶ
Ποσειδᾶν | ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν διδοῦ, in quo memineris Thebas fuisse φιλαρ-
μάτους; v. interpr. ad Pindari Olymp. VI. 85.

XIII.

Lebadeae in sepulcro titulus a. 1833 repertus est. Edidit Stephani n. 48 cl. p. 71,
qui a Naumo acceperat.

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΑΧΙΑΣ ΑΜΦΙΑ

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΣ ΜΟΝΗΚΑ

ΧΑΡΟΓΙΝΟΣ ΕΜΠΕΔΟΤΤΙΣ

5 ΕΧΕΣΘΕΝΕΙΣΕΡΜΑΙ

Παράμονος, Νομοκράτια,

Ἀ[ρ]χίας, Ἀμφία,

Ἐπικράτεις, Μονήκα,

Χαρο[π]ίνος, Ἐμπεδοττίς,

5 Ἐχέσθeneis Ἐρμαῖ.

Stephani v. 5 scribendum esse ratus Ἐρμαῖ, titulum iis illustrari arbitratur quae Pau-
sanias retulit IX. 39, 7: (eum qui descensus est in Trophonii specum) ἄγουσιν ἐπὶ τὸν
πόταμόν τῆν Ἐρκωναν ἀγαγόντες δὲ ἐλαίῳ χρίουσι καὶ λούουσι δύο παῖδες τῶν ἀστῶν
ἕτη τρία πον καὶ δέκα γεγονότες, οὓς Ἐρμαῖς ἐπονομάζουσιν. Probavit eam interpreta-
tionem E. Curtius in Zeitschr. f. Alterth. 1845 p. 78. At sic quinque haberemus camillos,
quum de duobus tantum periegetes loquatur. Et quid iam de mulieribus alteri columnae
inscriptis statuamus, de quibus editor nihil pronunciauit? Sed non dubito, quin dedicatorius
sit titulus, eiusdemque generis atque is quem deinceps n. XIV. edam. V. 1 Παράμονος
vid. ad n. V. 5. V. 3 ausus sum ῥῶ inserere; Archiae, praeter polemarchum Thebanum
e Xenophonte et Plutarcho notum, non pauci inter Boeotos habentur: C. J. n. 1570. 6. 31
Orop., n. 1574. 10 Cop., n. 1604. 1 Leuctr., n. 902. 1 cl. n. 1542. 3 Tanagr., tit. Ross.
Coron. 6 Minus credible mihi est, in lapide fuisse: Ἀ[ρ]χίας, cuius nominis Chaeronen-

sem vide ap. Plutarch. Quaest. Symp. II. 10. V. 3 ^{Ἐπικράτεις}: n. 1570. a. 2 ^{ἱερός τοῦ}
^{Ἀμφιαρόν} ^{Ἐπικράτου}. ^{Κράτεις} est in tit. Ross. Theb. Ad ^{Χαροπίνο} v. 4 conf. n. 1570.
 1, n. 1608 d. 7. V. 5 ^{Ἐχ.} v. Pap. lex. et tit. Lamiens. Stephan. n. 20. 5 s. Curt. An.
 Delph. p. 14 in fine. Ex mulieribus, virorum fortasse uxoribus, ^{Νομοκράτεια} boeotice est
 pro ^{Νομοκράτεια}: ^{Εὐκράτεια} n. 1591. 5, ^{Ἀνσικράτεια} n. 1675. b. 1 ex emendatione Boeck-
 hii, ^{Καλλικράτεια} (Pap.), ^{Πολυκράτεια} n. 375. 2, n. 1109. 1. 2, n. 1718. 2, ^{Σωκράτεια}
 tit. Anaph. in Kunstbl. 1836 n. 19 s. C. J. n. 2481. c (ubi v. 2. . O . . ΣΑΓΟΡΕΛΑΣ for-
 tasse ^{Ἀκ}[ο[υ]σαγορείας fuit cll. n. 2436. b.), ^{Σωκρατέα} Lobeck. Patholog. p. 42. n. 50,
^{Νικοκράτεια} Ahrens. II p. 188. V. 2 ^{Ἀμφία} descendit ab ^{Ἀμφίος}. V. 3 nomen ^{Μονήρα}
 componendum videtur cum ^{Μάληκος} (C. J. n. 611, tit. antiqu. Ther. 1. b ap. Franz. El.
 Ep. Gr. p. 52) i. e. ^{Μάλακος}, v. L. Dindorf. in Steph. Thes. s. v. et Schneidewin. Goett.
 Gel. Anz. 1844 p. 936; Lobeck. Patholog. p. 323. Quamquam non ignoro, esse qui no-
 men ^{Μάληκος} radicem Phoeniciam habere censeant; vid. Ross. Inscr. In. III p. 2. V. 4
 nomen ^{Ἐμπεδοτίς} repeto ab ^{Ἐμπεδοτος}, ^{Ἐμπεδος}, ^{Ἐνπέδων} n. 1609. 1: ^{Βίος}, ^{Βιοτ-}
^{τος} ad n. II. 20, Lobeck. Patholog. 382, (^{Βέοτις}? Pap.), ^{φίλος Φίλοτος}, ^{νέος νεοτίος}
^{Νεοτίς} Pap.; ^{Ἐμπεδο} — est in tit. Ross. Coron.

XIV.

Lebadeae. Edidit Stephani n. 49, minusc. p. 71. Misit etiam Rossius Boeckhio;
 in eius tamen apographo singula verba versum faciunt.

MENEKPATHΣΜΟΣΧΙΩΝΟΣΑΘΗ
 ΝΑΙΟΣΕΡΜΗ

Rossius recte ΜΟΣΧΙΩΝΟΣ; idem in fine v. 2 iota addit.

Μενεκράτης Μοσχίωνος Ἀθη-
 ναῖος Ἐρμῆ.

Menecrates nomen est in Attica admodum frequens: C. J. n. 121. 2, n. 172. I. 45,
 n. 196. I. 11, n. 273. 9. 11, n. 664. 2, n. 659. 5, Boeckh. Seurkund. XVII. b. 54. Μοσχ.
 n. 814. 2.

XV.

Orchomeni (Scripu); dedit G. Kramerus ap. Davidoff. n. XXIII p. XXII.

ἘΑΥΤΩΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
 ΙΟΥΕΡΜΗΚΑΙΜΙΝΥΑ

Τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν] ἑαυτῶν γυμνασίαρχον
 οἱ ἐκ τοῦ γυμνασίου Ἐρμῆ καὶ Μινύα.

Minyam cultum aliquem apud Orchomenios habuisse, primum, quod sciam, hoc titulo
 comprobatur. De illo v. Mueller. Orch. p. 134. 138. 481. Ἐρμῆς est ἐναγάντος. Sup-

plementum v. 2. exempli causa posui: C. J. n. 2140 a 1. v. II p. 1015 a οἱ ἐκ τοῦ γυμνασίου στεφανοῦσι Φρασισθέην, tit. Leak. Tr. in the north. Gr. n. 153 „at Túrnavo“ (v. Iem. C. J. n. 1766): Οἱ νεανίσκοι Πε[τ]ραῖον Φιλοξενίδου Μητροπολίτην γυμνασιαρχήσαντα.

XVI.

„Ad Lebadeam, ad dextram Hercynae ripam in monte soli opposito loco aprico“ C. Goettlingius, qui primus edidit in Narratione de oraculo Trophonii, Jenae 1843, p. 7. Tum ex suo apographo Stephani n. 47 p. 71. Habet etiam Boeckhii a Rossio a. 1833 missum.

ΔΙΟΝΥCΩΕΥCΤΑΦΥΛΩΙ Διόνω Εὐσταφύλω
ΚΑΤΑΧΡΗCΜΟΝΑΙΟC κατὰ χρησμόν Διὸς
ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ Τροφωνίου.

V. 1 ab init. elementum Δ quod reliqui non habent, solus Stephani praebet, fortasse de coniectura; idem W, quum Ω sit apud Goettlingium et Rossium. Ibid. in fine A Goettl., W Steph. ΩI Ross. Probatur autem hoc elemento A, formam vocalis Ω fuisse W; nam A quod videre sibi visus est Goettlingius, restat de W. V. 2 formam elementi μῦ ab Rossio petii.

Goettlingius suam secutus lectionem v. 1 interpretatur: Διονύσω (boeot. pro Διονύσου) εὐσταφύλα κατὰ χρησμόν Διὸς Τροφωνίου, adhibito Photio in lex. Δύσιοι τελεταί· αἱ Διονύσου· Βοιωτοὶ γὰρ ἀλόνητες ὑπὸ Θρακῶν καὶ φηγόντες εἰς Τροφωνίου, κατ' ὄναρ ἐκείνου Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θραξίν ἔλυσαν ἀλλήλους· καὶ Διονύσου Ἀρσίου ἱερὸν ἰδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποιτικός· ὡς Ἀριστοφάνης δέ, διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἄμπελον. Sed haec nihil, arbitror, ad Dionysum Eustaphylum pertinent, nec εὐσταφύλα genitivus est boeotius. Στάφυλος dei et Ariadnae filius est ap. schol. Apoll. Rhod. III. 997, amasius ap. schol. Aristoph. Plut. 1021, ubi cf. Hemsterhuys. Εὐστάφυλος vinitor Alciph. III. 22.

V. 2 κατὰ χρησμόν: κατὰ μαντείαν n. 1593. 2, v. Franz. Elem. Epigr. Gr. p. 335, 8. Δία autem Τροφώνιον longe diversum esse ab Jove Rege (n. XI. 5), contra atque Ulrichsius statuērit, alio loco se monstraturum esse Stephani affirmat p. 71. Interim de oraculo v. Bergk. Comm. de reliq. com. Att. ant. p. 315 et, quem Kayserus affert ad Philostrat. v. I p. 197, Creuzer. in Münch. Gel. Anz. 1838. 197.

XVII.

Thebis „on the steps of the Eastern Tower“ Leak, tab. X n. 42.

ΝΤΩΝΕΙCΙCΘ
ΠΙΕΡΙΑCΥΝΤΕΛΟΥΝ

ΙΕΥΣΙΠΠΟΥΤΟΜΗΡΟΞΕΝΟ

ΕΛΥΤΩΝΔΙΟΝΥΣΩΛΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ

5 ΕΥΝΟΛΑΣΗΝΕΧΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙΕΙΣΤΕΤΟΥΣ

ΤΕΧΝΙΤΑΣΚΑΙΤΗΣΕΙΣΤΟΝΘΕΟΝΕΥΣΕΒΕΛΑΣ

[Τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυ-
σον τεχνιτῶ]ν τῶν εἰς Ἴσθμ[ὸν
καὶ] Πιερίαν συντελοῦν[των τὸν δεῖνα
Ζευξίππου τὸμ πρόξενον] καὶ εὐεργέτην

5 ἑαυτῶν Διονύσου, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ
εὐνοίας, ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς τε τοὺς
τεχνίτας, καὶ τῆς εἰς τὸν θεὸν εὐσεβείας.

Basi statuae haec insculpta fuisse, apertum est, conf. n. 1600, n. 3072. De artificum Dionysiacorum collegiis v. Letronne *Recherch. p. serv. à l'hist. de l'Ég.* p. 380, *Recueil d. Inscr. Gr. et Lat. de l'Ég.* p. 390 (quamquam βασιλισταί, qui ibi dedicant, vix pro histrionibus ex arte quaestum facientibus haberi possunt, sed potius thiasotae fuerint), C. J. n. 4081 v. III. p. 101. b, Welcker. d. griech. Tragöed. p. 1303 sq.; *Spec. Onom. Gr.* p. 117.

V. 2 — 3 inter Ἴσθμὸν et Πιερίαν fortasse plura quam καὶ exciderunt; nam praeterquam quod hoc ipsae lacunae in lapide suadent, parum est credibile, artifices qui in Isthmo stationem habebant simul Pieriae tam longo locorum intervallo seiunctae adscriptos fuisse. Certe ubi unum idemque collegium pluribus terris addictum reperitur, eae terrae sibi vicinae sunt: C. J. n. 3067 et n. 3068. A τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσσον τεχνιτῶν τῶν ἐπ' Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου (v. Boeckh. v. II p. 687. a), n. 3068. C οἱ ἐν Ἴσθμῷ καὶ Νεμέῃ τεχνίται. Quapropter vide num fuerit: τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσσον τεχνιτῶν τῶν εἰς Ἴσθμὸν καὶ τῶν εἰς Πιερίαν συντελούντων: sic duo habentur collegia, in unum sodalitium tum coniuncta, ubi festis quibusdam temporibus, puto Heracleis (C. J. n. 3067. 20 p. 659. b) potissimum, ad fabulas agendas Thebis congregata erant. Certum autem est, plura collegia in unam aliquam urbem confluere solita fuisse, quum festa maiora celebrabantur. Ita n. 3067 A et n. 3068 A est τὸ κοινὸν τ. π. τ. Δ. τ. τῶν ἐπ' Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου καὶ τῶν περὶ τὸν καθηγμένον Διόνυσσον, ubi Boeckh. p. 657. a—b docuit, alios proprie fuisse τοὺς ἐπ' Ἰωνίας καὶ Ἑλλησπόντου τεχνίτας, alios τοὺς περὶ τὸν καθηγμένον Διόνυσσον.

V. 2 εἰς Ἴσθμὸν certum est, arbitror, supplementum: n. 3068 C. v. II p. 661 dogma habetur τῶν ἐν Ἴσθμῷ καὶ Νεμέῃ τεχνιτῶν, factum illud in Cratonis auletiae honorem. Hic vero iam emendari potest titulus Boeckhii n. 1689. 11 INONTIONTECHNITONTΩNEIΣISM. N, ubi quum olim acquiescens in coniectura editoris εἰς Ἰσμήνιον, proposuissem τὸ

**

κο]λὸν τῶν τεχνιτῶν τῶν εἰς Ἴσθμιον [συντελούντων (Spec. Onom. Gr. p. 117), nunc scribendum esse video εἰς τὸν Ἴσθμόν, titulosque n. 1689 et n. 3068. C supparis fere aetatis esse suspicor. De verbi συντελεῖν usu confer praeter allata l. l. Wyttenbachii Indicem Graecit. in Plut. et Xenoph. Hellen. VII. 4, 12. At, inquit, nullae fuerunt histrionum partes in Isthmiis: Lucian. Ner. 9 Ἴσθμοῦ νόμον κειμένον μήτε κομφοδίαν ἀγωνίζεσθαι μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρωνι τραγωδοῖς νικᾶν καὶ παρῆλθεν εἰς ἀγῶνα, Welcker. l. l. p. 1284 n. 103. Nimirum Luciano auctori non locupletissimo (Jacob. Characterist. Luc. p. 137) fidem denegandam esse, et inscriptiones docent et theatri mentio a Pausania facta II. 1, 7; eiusdem aedificii rudera a Clarkeo detecta Krauseus commemorat, Die Pyth. Nem. u. Isthm. p. XXI. V. 3 Περίαν: cogitandum videtur de Olympiis et scenicis agonibus Jovi et Musis Dii celebrari solitis, v. Diod. Sicul. XVII. 16, Welcker. p. 1277 n. 87, Kraus. Olymp. p. 80 sq. 215 sq. V. 4 nomen ipsius proxeni desideratur. Ζευξίππου: ad n. II. 17. Ib. τὸμ πρόξενον καὶ εὐεργέτην scripsi ex usu probavique Meiero, cui merito plurimum in hoc genere tribuitur, Allgem. Litt. Zeit. 1844 p. 1320. Proxenos plerumque eos dici constat, qui in ea civitate cuius cives essent commodis alterius reipublicae consulerent, quae proxeniae honorem illis detulisset. Praeterea alterum proxenorum genus erat eorum, qui non a civitate nominabantur cuius res aliquo modo curabant, sed a sua ipsorum patria. Ita fieri Spartaē solebat, ubi teste Herodoto VI. 57 a regibus proxeni creabantur, quorum procuratio in hospitalitate tuenda potissimum versabatur. Idem fere institutum Delphis fuisse, ubi saepe tam multi peregrini excipiendi erant, Meierus l. l. p. 6 sagaciter ex locis quibusdam qui sunt in Euripidis Ione et Andromache collegit. Neque aliter de proxeno Thebano collegii artificum Dionysiacorum statuendum videtur. Qui homo aut iubente aliquo Thebanorum magistratu id in se receperat, ut hospitio publico histriones, quoties Thebas convenissent, exciperet, aut, quod credibilis est, petentibus ipsis artificibus id dederat vel sua sponte fecerat; nam etiam sic eorum proxenus, i. e. privatus peregrinorum hospes, dici potuit, v. Meier. p. 7. Manifestum vero est, tale sodalitium non habuisse quod praeter nomina προξένου καὶ εὐεργέτου filio Zeuxippi deferret. In formulis solemnibus (v. 5—7) v. 6 τε loco positum est non suo. Accuratius is qui titulum concinnavit, dedisset ἀρετῆς τε ἔνεκα καὶ εὐνοίας, ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς τοὺς τεχνίτας, καὶ εὐσεβείας τῆς εἰς τὸν θεόν. Sed ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς τε τοὺς τεχνίτας dictum est tanquam sequeretur tantum modo καὶ τὸν θεόν et praegressa iam supra verba essent εὐσεβείας ἔνεκα simul cum illis: ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας. Hyperbaton particulae non dissimile haberetur in titulo Attico, quem Clarissens edidit (Explicatur inscriptionum Graecarum par, Lugd. Bat. MDCCCXL) v. 13 p. 20 et p. 21: ἀγαθὸν ὃ, τι δίνεται[ποιῶ || ν διατελεῖ] τε ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ || ασ τοῦ (leg. ἐκάστου) Ἀθηναίων, si haec ita in lapide scripta fuisse credi posset.

XVIII.

Thebis ara inversa prope domum quandam in parte urbis inferiore ad occidentem. Litteras pollicem altas et accurate insculptas esse epistola G. Kramerus mihi significavit, qui ap. Davidoffium edidit p. XXIX n. XXXI. Arae formam ibi delineatam repetere hic non licuit.

ΕΥΚΙΟΣΜΟΜΜΙΟΣΛΕΥΚΙΟΥ

ΤΡΑΤΗΓΟΣΥΛΑΤ ΜΑΙΩΝ

ΤΟΙΣΘΕ

Λεύκιος Μόμμιος Λευκίου

στρατηγός ἕπατος Ῥωμαίων

τοῖς θεοῖς.

Thebani ante expugnatam Corinthum ἐκλιπόντες πανδημεὶ τὴν πόλιν ἔρημον τελέως κατέλιπον, Polyb. XL. 3, 10. Postea „Thebae quoque et Chalcis, quae auxilio (Achaëis) fuerant, dirutae sunt,“ Liv. epit. LII. Non prorsus tamen deletas esse, et hic titulus et Pausaniae verba fidem faciunt VII. 16, 5 : πόλεων ὄσαι Ῥωμαίοις ἐναντία ἐπολέμησαν τείχη δὲ Μόμμιος κατέλυε καὶ ὄπλα ἀφηρεῖτο. Ad v. 2 cf. C. J. n. 1325. 1 Τίτον Τίτου Κοῦγκτιον στρατηγὸν ἕπατον Ῥωμαίων, n. 1770. 1, Polyb. XVIII. 29, 5, Plutarch. Tit. c. 10, quem Boeckhius attulit v. I. p. 625, interpretatus idem v. II p. 979. b: belli dux consul; Perizon. Animadv. Hist. p. 37 Harles.

XIX.

Ad Thespias in vico qui nunc Baia appellatur. Marmor est pro limine portae ecclesiae recentioris. Edidit Stephani n. 58; conf. p. 74 — 5.

ΦΙΛΕΙΝΟΣΜΟΝΔΩΝΟΣΚΑΙ ΑΡΧΕΛΑΣΥΙΟΣ

ΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝΤΟΝΕ

ΡΩΤΑΚΑΙΤΑΕΝΤΩΠΡΟΝΑΙΩΙΟΥ

ΡΩΜΑΤΑΤΑΕΚΤΩΝΙΛΙΩΝΤΟΤΕΙΕ

5 ΝΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ

Φιλείνος Μόνδωνος καὶ Ἀρχέλας υἱὸς

ἀγωνοθετῶν ἀνέθηκεν τὸν Ἐ-

ρωτα καὶ τὰ ἐν τῷ προναίῳ θυ-

ρώματα ἐκ τῶν ἰδίων, τό τε ἰε-

5 ρὸν ἄπα]ν ἐπεσκεύασεν.

V. 1 litterae quatuor extremae minores sunt reliquis. Recentem tituli aetatem et formae elementorum monstrant et scriptura nominis *Φιλῆϊνος*, v. Welcker. praef. Syll. Epigr. p. XXXIX, Curt. in Mus. Rhen. 1843 p. 105 ad tit. Thespiens. (*Τ. Φλ. Φιλῆϊνον*). V. 1 Stephani scripsit *Φ. Μόνδοτος καὶ Ἀρχελάου* omisso nomine *υἱός*, quod rarius sane addi solet; additur tamen aliquoties, e. c. ap. Ross. Inscr. In. III n. 230 p. 3. Sed quod deducendum est: cum *Ἀρχέλα* conf. *Ἀριστόλα*, *Νικόλα* alia, Anal. Epigr. p. 161, Lobeck. Patholog. p. 130. *Μόνδων* est ut *Σάνδων*, siquidem hoc pro Graeco haberi potest, v. Pap. et C. J. n. 4401. 1, et *Κίνδων* fluvii nomen ap. Hesychium. De Cupidinis signis apud Thespienses et de Erotidiis v. Winkelmann. ad Platarchi Amator. p. 138 et p. 99. V. 3: C. J. n. 2349. d. 3 *τὸν γὰρ καὶ τὸ προνάιον*, n. 2715. b. 3 *ἐν τῷ προνάῳ τοῦ Σεραπίου*, n. 4401. 3 v. III p. 200. b, Letronn. Recueil d. Inscr. Gr. et Lat. de l'Ég. p. 90 et 125 *τὸ πρόναον*, C. J. n. 71. a. 32 *ἐν τῷ προνηῖῳ* p. 109. b, id. n. 138. 6. 15. 26. 36, n. 142. 5. 17. 21. 38, *Ἀθάνα Προναία* Curt. A. D. n. 45 p. 78, Lobeck. Pathol. p. 477 n. 67, Paralipom. 547, C. J. n. 2125. 3 *τὰς περιναίους στοάς*. V. 4 *TA* oscitantia quadratarum male bis insculptum est. Sic ap. Ross. n. 98. 5 *ΠΡΥΤΑΤΑΝΕΙΣ*; C. J. n. 3915. 32 v. III p. 34. b, n. 3948. 1 p. 42. b, n. 4116. 3 p. 108. b, n. 4268. 4 p. 146.

Sed hic nunc quidem subsistendum est; neque enim ad totam syllogem typis exprimendam satis spatium huic descriptioni scholasticae dari potuit. Quapropter, etsi quid consilii secutus sim satis patere arbitror, tamen ut malevolorum, si qui forte erunt, obtrectationibus occurram, de opellae meae rationibus tum agam explicatius, quam alter sylloges fasciculus paulo amplior aliquando lucem adspiciet. Interim gratias ago viris doctis, qui in concinnando hoc opusculo multis modis mihi praesto fuerunt, sive titulos ineditos mecum communicaverunt, ut Boeckhius et Ern. Curtius, sive libros rariore mihi commodavere, ut Gust. Kramerus, Strabonis editor clarissimus, et Theod. Moebius, Bibl. Univ. Lips. custos, sive consilio me adjuverunt, quod imprimis Joh. Franzius fecit, aliquoties a me consultus. Quorum virorum humanitatem atque benevolentiam ut meritis laudibus praedico, ita lectoris insusurro Orellianum illud (Coll. Inscript. Lat. I p. 497): „solemus omnes errare, quicumque in inscriptionibus explicandis versamur; neque propterea ut acerbius minusque humane a censoribus excipiamur, aequum est.“

Scrib. Portae d. XVI m. Maii MDCCCXLV.

Carolus Keilins.